

[Alfred Jensen.]

for at undgå både krigen og oprustningen, og det var de problemer, der skulle have været behandlet i udvalget, det var de problemer, man burde tage hensyn til, også når regeringen behandler sådanne spørgsmål, og det var udfra disse betragtninger, jeg ved første behandling talte om, at det var ødelæggende, at man kun diskuterede, hvilke krigsmuligheder der er, og hvilket krigspotential de forskellige magter kunne tænkes at råde over. Det er forkert, og det er skadeligt, fordi det indstiller menneskene på, at man ikke er i stand til at forhindre en sådan udvikling. Det indstiller menneskene på den tankegang, at det ikke skulle være muligt at gå den anden vej, at gå nedrustningens, afrustningens vej.

Jeg har iøvrigt bemærket mig, at det flertal, som går ind for beslutningens godkendelse, er alt andet end sikkert. Det forekommer mig, at det er noget af det svageste, jeg i min rigsdagsvirksomhed har set af motivering for at stemme for en beslutning eller et forslag. Jeg forstår godt, hvorfor det er således. Her bevæger man sig virkelig på et felt, der er meget farligt, og hvor konsekvenserne er — jeg vil ikke sige uoverskuelige —, men hvor de er af en sådan karakter, at selv de, der går ind for forslaget, viger tilbage for at tage ansvaret for dem, og derfor udtrykker man sig i forhåbninger, således som tilfældet er. Jeg bemærker, at hvor man taler om beføjelserne for den øverstkommanderende i fredstid, slår man fast, hvor nødvendigt det er af hensyn til forsvaret, som man siger det, hvor nødvendigt det er af hensyn til Danmark, at vi stiller styrker til rådighed for en sådan fælles hær, altså også er med i denne fælles hær. Man skulle så tro, at den videre følge heraf måtte blive, at man slog fast, at *derfor* gik man ind for at stille disse styrker til rådighed, gik ind for at følge de henstillinger, som vil komme fra den øverstkommanderende. Men nej, således er det ikke. Man siger her, at man netop vil overveje disse henstillinger meget alvorligt og grundigt. Det vidner jo om ringe tillid til foretagendet og til den øverstkommanderende, som vil komme med sine henstillinger til den danske regering. Jeg mener ikke, det er ubeføjet at have en sådan mistillid, en sådan tvivl, men det siger os jo noget om, hvor usikre de, som går ind for denne politik og dette forslag, er.

Jeg ville have ment, at man netop her burde have slået fast noget mere om, hvilke forpligtelser vi fik på dette område, i stedet for at udtale sig så vagt. Der er

intet om tjenestetiden, der er intet om størrelsen af de styrker, der skal stilles til rådighed for den øverstkommanderende, og det vil jo sige, at man er fuldkommen i usikkerhed på dette område. Det vil sige, at vi hver dag, det skal være, kan blive stillet overfor forslag om at stille endnu større kontingenter til rådighed for den øverstkommanderende.

Jeg rejste ved første behandling spørgsmålet om, hvilke muligheder Danmark havde for i tilfælde af krig at øve indflydelse på disse militære forhold. Jeg fik dengang ikke noget svar. Jeg har faktisk fået det her i dag, idet man siger, at vi stadigvæk har i hvert fald en formel mulighed for at øve indflydelse på de beslutninger, som eventuelt skal træffes angående styrker, tjenestetid o. s. v. Men det forekommer mig, at her er tale om mere end letsindighed, når vi ved godkendelse af en sådan beslutning af de partier, der går ind for tilslutningen, ikke kan få oplyst, hvilke styrker der skal stilles til rådighed f. eks. i krigstid. Der er jo ikke sagt et eneste ord om, hvor meget der skal stilles til rådighed — og det af gode grunde, nemlig fordi der forhandles derom. Det er dog i allerhøjeste grad uholdbart for et land som Danmark, at vi ikke får oplyst, hvor meget det egentlig drejer sig om. Det er uholdbart, at man ikke venter med at træffe sin afgørelse, indtil man ser, om vi har mulighed for at opfylde de forpligtelser, der forelægges os. Jeg ser meget vel, at man henviser til artikel 5 i Atlantpagten og siger, at derigennem har vi jo muligheder for at bremse op. Men artikel 5 i Atlantpagten er jo netop blevet gennemhullet ved oprettelsen af fælleshæren og en overkommando over de forenede styrker. Derigennem har vi ikke længere den samme myndighed over vore styrker og den samme mulighed for at øve indflydelse på vore anliggender, som vi havde før. Det reelle her er jo, at vi giver afkald på endnu mere af vor suverænitet, end vi gjorde, da vi tiltrådte Atlantpagten.

Det nytter heller ikke stort, at man henviser til Danmarks repræsentation i Atlantrådet i denne forbindelse. Det er flere gange slået fast fra denne talerstol, at i Atlantrådet vejer vor stemme ikke særlig stærkt til. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har flere gange slået fast, at der har vi ingen indflydelse, der er det de andre, først og fremmest De Forenede Stater, der bestemmer, og jeg tvivler ikke om, at som det har været hidtil, vil det